

1

“**L**ever I jeres liv fuldt ud? Tager I vare på hver eneste dag? Har I forstået, hvad I har? Og hvad det ville betyde, hvis I mistede det? Jeg hedder Nora Lindqvist, og jeg er her for at tale med jer om, hvordan man lever sit liv fuldt ud.”

Hun holdt en pause og kiggede selvsikkert ud over de hundredvis af mennesker, der opmærksomt betragtede hende deroppe på scenen. Hun drak en smule vand fra det glas, hun havde stående foran sig. Ikke fordi hun var tørstig, men for at få effekten af pausen.

“Jeg var sådan en, der var utilfreds med det meste. En, der beklagede mig og brokkede mig over livet. Som ikke syntes, tingene gik sådan, som jeg gerne ville have det. Det regnede altid, når jeg havde fri. Jeg vandt aldrig, når jeg købte lottokuponer. Min chef lagde ikke mærke til de ting, jeg lavede, og jeg fik for lidt i løn. Jeg skændtes med min mand, han satte ikke pris på mig. Jeg sagde grimme ting om mine venner, når de ikke var til stede. Jeg var for tyk, for træt, for bleg. Jeg var ganske enkelt som de allerfleste. Utilfreds. Et brokkehoved. Et offer for omstændighederne. Havde aldrig heldet med mig.”

Hun holdt en pause og kiggede ud over publikum, mødte så mange blikke, som hun kunne.

“Mine negle knækkede altid. Jeg havde aldrig en god hårdag.”

Hun trak på skuldrene og trak mundvigene overdrevent

langt ned. Publikum fnisede. Hun ventede, indtil latteren var klinget af, og kikkede så gang i den laptop, der stod på det lille bord ved siden af. Projektoren viste et billede på det store lærred bag hende. Det var et billede af hende selv. Inden ulykken. Hun sad sammensunken ved et bord med et glas vin i hånden og den anden hånd foran maven som i et forgæves forsøg på at skjule, hvor stor den var. Hun var iklædt en uformelig, sort trøje, og hendes ben så tykke ud i et par stramme, lyse jeans.

Folk på første række smilede genkendende. Hun vidste, at hun tryllebandt sit publikum. At virkningen af det, hun sagde, blev stærkere, når hun stod der lyslevende ved siden af, blændende smuk og perfekt på alle måder. Det fascinerede mennesker, at en, der havde succes, også havde haft det svært. Det gav dem håb. Hun havde sat sig ordentligt ind i tingene. Der var ikke noget, der var så effektivt som Askepot-historier. Larver, der blev til sommerfugle. Gerne i løbet af en enkelt nat. Som Paul Potts eller Susan Boyle, to ret middelmådige sangere, der slog igennem med en hel verden som tilskuere i et talent-show på tv, og som derefter solgte ekstremt mange plader.

Derfor understregede hun, hvor elendigt hun havde det før ulykken. For at forvandlingen skulle blive endnu tydeligere. Også hendes optræden i dag var nøje gennemtænkt. Hun måtte ikke stikke for meget ud, ikke være alt for flot. Hun skulle stadigvæk være en person, som publikum kunne identificere sig med. Absolut ikke noget med at være udfordrende. Både mænd og kvinder skulle elske hende. Hun passede på med ikke at have for høje hæle på, aldrig for meget kavalergang. Håret hang afvæbnende løst, og det havde en tilpas længde og en rødbrun farvetone.

Hun tog tilløb. “Men så skete der noget. Noget, der forandrede mit liv for evigt. Jeg var tæt på at miste alt det, jeg havde været så utilfreds med. Og det gik op for mig, at det er alt, hvad jeg har. At selvom det ikke er perfekt, så er det mit. Mit liv! Og det er kun mig, der kan forandre det. Ikke andre.”

Hun drak lidt mere vand, mens publikum holdt vejret.

Så fortalte hun om den mørke aften i slutningen af oktober for snart ti år siden. Hvordan hun havde været oppe at skændes med sin mand, havde drukket sig fuld, hvordan han havde forladt lejligheden, og hvordan hun var styrtet efter ham. Hvordan hun havde bøjet sig for langt ud over gelænderet, og hvordan hun til sidst var styrtet ned. Syv etager ned. Hun kunne historien udenad, havde fortalt den mange gange.

Hun klikkede et billede frem af trappeopgangen, taget oppefra. Selv på billedet kunne man se, hvor svimlende langt der var ned til stueetagen. Hun hørte publikum snappe efter vejret. En kvinde på første række satte en hånd op foran munden. Nogle af de andre beskyttede sig instinktivt ved at holde om sig selv, armene over kors, med ryggen presset bagud mod de røde biografstole, som om det ville kunne holde hendes fortælling på afstand.

De vidste, hvad der kom nu. Det var en del af den kildrende fornemmelse. Som et græsk drama, hvor kontrakten med publikum allerede er skrevet ind i den allerførste scene.

Det havde været en stor nyhed, da hun var faldet de syv etager ned og på mirakuløs vis havde overlevet. Selv huskede hun intet af det hele, lægerne havde barmhjertigt lagt hendes maltrakterede krop i koma. Hun viste de billeder, der blev taget af hende. Blå mærker, hævelser, forbindinger, slanger, der var koblet til diverse avancerede apparater. Dér i begyn-

delsen havde det været kritisk. I alt havde hun brækket enogtyve knogler og punkteret en lunge. Kindbenet og kæben var brækket, det ene øje var trykket ind. Denne del af historien fortalte hun så sagligt og tørt som muligt. Hun vidste, at der ikke var behov for nogen dramaturgiske kneb eller kunstpauser. Publikum sad stille. Fulgte hendes bevægelser på scenen, hang ved hver eneste stavelse. Hun kikkede et nyt billede frem. Det var taget tre måneder senere, hvor lægerne mente, de kunne vække hende igen. Et lille, tyndt menneske, huløjet, arme og ben uden muskler.

“Lægerne fortalte mig, at jeg aldrig mere ville komme til at gå. Det var et mirakel, at de overhovedet havde kunnet få mig ud af komaen. Et menneskes krop kan ikke klare hvad som helst.”

Hun drak lidt vand, lod publikum fordøje billeder såvel som enkeltheder. Så tog hun tilløb og fortalte det, som hun havde fortalt så mange gange før. Om at hendes mand havde været ved hendes side. At de havde opdaget, hvad der var vigtigt her i livet. At de var holdt op med deres destruktive skænderier og i stedet havde støttet hinanden. At de valgte hinanden og livet. Det tog et år, så var hun i stand til at gå igen. I dag, ti år senere, var hun stort set den samme som før. Et par skruer inde i kroppen, usynlige udenpå.

Her forberedte hun sig på afskedssalutten. Crescendoet.

“Jeg lærte, at det handler om vilje. Det handler om at tage en beslutning. Det handler om at se målet for sig, visualisere det, man ønsker at opnå. Jeg sagde højt, hvilken slags liv jeg gerne ville have, og det fik jeg.”

Hun hævede stemmen en smule.

“Jeg var aldrig i tvivl. Min mand var aldrig i tvivl.”

Hun holdt hænderne frem. Kiggede ud over publikum. Så fortsatte hun dæmpet:

“Vi havde taget en beslutning. Vi sagde ikke HVIS jeg blev rask, men NÅR. Vi talte om alt det, vi ville gøre, når jeg blev rask. Hvordan vores liv skulle se ud. Jeg er overbevist om, at det er derfor, jeg står her i dag.”

Hun fik en spontan klapsalve. Hun så sig omkring med tilfredshed i blikket. Hun var en succes.

Og kunne skrive en faktura på 45.000 kroner plus moms.

Huset lå på en lille bakketop. Det skuede selvsikkert ned på villaerne på vejen. Større, ældre og mere respektindgydende end alle de andre småhuse, som i årtier var skudt op som ukrudt under den storslåede, pudsede murstensvilla fra århundredeskiftet. Man havde været ret nænsom med den tættere bebyggelse af området, det var ikke gået for meget ud over husets værdighed. Det var stadigvæk det største og fineste og havde den højeste beliggenhed. Og det var nok især den lille bakketop, som villaen lå på, der gav den dens respektindgydende udtryk. Huset var som gamle dages godsejere, der med uendelig gavmildhed tillod de andre huse at hvile i dets omfattende skygge. Når man så det nede fra vejen, så det endnu større ud, end det var i virkeligheden. Ydmyg ville ingen finde på at kalde den statelige stentrappe, der førte op til den store dør på forsiden af huset. En løve på hver sin side af trappen understregede betydningsfuldheden.

Frank havde sagt, at de så latterligt pompøse ud med deres udstrakte poter, opadstræbende snuder og stiliseret bølgende manker. Nora havde leende givet ham ret, selvom hun rent faktisk i al hemmelighed var blevet glad for de store, stivnede kattedyr. Det var faktisk dem, der havde fået hende til at bestemme sig. Dette hus, og ikke andre.

Det var snart otte år siden. Albin havde været helt lille dengang, og fremtiden havde ligget foran dem, lys og lovende. At

Nora overhovedet havde overlevet, lært at gå igen og ovenikøbet var blevet gravid, var et mirakel.

Det overdådige hus afspejlede deres triumf. En ung familie, der havde rejst sig fra asken som en Fugl Føniks.

I al hemmelighed elskede Nora ikke kun huset, men også dets tilnavn. Dommervillaen. Det lød flot, og hun kunne ikke lade være med at læse en symbolik ind i navnet: Hun var ikke dømt til et liv i en sygeseng, lammet, mislykket, deprimeret. Hun kunne gøre, hvad der passede hende, med sit liv. Skabe det om til det, hun gerne ville have.

Tilnavnet kom af, at der havde boet en gammel dommer i huset i størstedelen af sidste århundrede. Ifølge de ældre naboer havde han været vejens konge i evigheder, og de fleste på vejen havde opført sig underdanigt over for ham såvel som over for dommervillaen.

En dag lige inden århundredeskiftet var dommeren forsvundet sporløst. De fleste regnede med, at han var røget akut på plejehjem, hvor han så døde. Huset stod og forfaldt i sin ensomhed i det nye århundrede. Det havde taget nogle år, før et par midaldrende mænd, der viste sig at være dommerens nevøer, var kommet derhen og havde kigget på det. Nogen oplysninger om dommerens skæbne havde naboerne ikke fået fra de utilnærmelige slægtninge. Der gik et par år, hvor huset stod ubeboet, og hvor møblerne samlede støv. Der var faktisk ikke nogen af naboerne, der forstod hvorfor. Men en smuk sensommerdag blev dommervillaen sat til salg. I annoncen blev boligen fremhævet for sin størrelse og sin facade. Og for beliggenheden, selvfølgelig. Området var blevet mere attraktivt i de senere år, selvom det lå et stykke fra centrum. Der havde ikke været indendørs billeder i annoncen, men interi-

øret blev beskrevet som smukt, med slidte detaljer fra husets opførelse, masser af potentiale og muligheder. Med andre ord et håndværkertilbud.

Augustsolen varmede, da Nora og Frank første gang gik op ad stentrappen og gik en runde rundt om huset. Bag det lå den store, tilgroede have. Frugttræerne, der ikke var blevet beskåret, voksede ind i hinanden, buskene voksede vildt, og græsplænen havde pletter og var afsvedet.

Hvis haven var vildtvoksende og misrøgtet, så var det intet imod det indre af huset. Mange af de interesserede købere rynkede på næsen ad cigarstanken, der var blevet siddende i de dystre fibertapeter. Der var store revner i loftet, og på gulvet bredte fugtpletterne sig. Men det lod Nora sig ikke afskrække af. Tværtimod, der var noget ved det gamle, meget bedsteborgerlige hus, der tiltalte hende. Da Nora andægtigt gik op ad trappen til den øverste etage og så det kæmpestore maleri, der hang på væggen, var hun blevet bjergtaget. Det var ikke noget smukt maleri, selvom den fint dekorerede gulddramme var imponerende. Motivet var malet i afdæmpede farver og forestillede den gamle dommer i hans sorte embedsdragt. Kunstneren havde ikke gjort meget for at forskønne hans udseende, snarere tværtimod. Ansigtet var rynket og ligefrem uskønt med smalle, tørre læber og tyndt hår. Men der var noget i hans øjne. En pondus og en selvfølgelighed, der gik lige ind hos Nora. Han skræmte hende, samtidig med at hun blev suget ind af hans øjne. Det her var en mand, som man ikke lavede sjov med, en mand, der forventede at blive adlydt og behandlet med respekt.

Nora og Frank vidste, at hans nevøer ikke havde haft tid til at tømme huset for møbler. Men de blev overraskede over,

at også det store maleri var blevet hængende, da de flyttede ind. Hvem havde han været, den strenge dommer? De gamle møbler under deres tykke lag støv fortalte en del om hans person. Op ad væggene stod der tunge, konservative møbler i mørkt træ, og der var meget læder og fløjl. Og hen over alting lå den sursøde lugt af dyre cigarer.

Frank havde været i tvivl. Det var helt tydeligt for enhver, der kom og så på huset, at der lå ufattelig meget arbejde i projektet. Men Nora havde overtalt ham. Og da det viste sig, at alle de andre interesserede købere sprang fra, den ene efter den anden, og de fik huset til langt under den pris, det havde stået til, var også Frank med på den.

“Er du nu også sikker?” havde Frank spurgt en sidste gang.

Nora havde bare bidt kæberne sammen og nikket. Der var et eller andet ved dommeren og husets selvbevidsthed og bedsteborgerlige udstråling, der fængslede hende. Måske kunne huset give hende det, hun havde manglet i sit liv?

De havde selvfølgelig været nødt til at gennemrenovere hele hytten. Havde revet al indmaden ud og udskiftet taget. Møblerne havde de smidt ud i store containere, de fleste af dem var for slidte til at have nogen værdi på genbrugsmarkedet. Væg til væg-tæpperne måtte vige pladsen for nylagte gulve – ægte parketgulv og klinkegulv. Tapeterne blev revet ned, vægge revet ned og nye gipsplader sat op og malet hvide eller tapetseret. Badeværelset ovenpå blev totalrenoveret med sandsten, mosaik, jacuzzi og væghængt toilet. Nede i kælderen indrettede de en moderne vaskekælder og sauna og installerede en bruser med et gigantisk brusehoved, der var blevet markedsført med referencer til regnskoven i butikken.

Da de var færdige, var der ikke andet tilbage af det gamle

hus end facaden – og den var blevet shinet op med en løvegul farve, samme farve som slottet Tre Kronor engang havde haft. Nora kunne godt lide at tænke på det på den måde.

Det eneste, de ikke var i stand til at fjerne, var den vandleugt af cigar. Frank påstod, at han ikke kunne lugte det, men Nora vidste, at han løj.

“Selvfølgelig skal du da tage af sted!”

Nora var i tvivl. Hun kunne ikke fordrage, at Frank var så skråsikker. Hendes mavefornemmelse fortalte hende, at SVT Debatt var et program, man skulle holde sig langt væk fra. Sådant havde det ikke været for nogle år siden, men når hun læste, hvad folk mente på de sociale medier, så var programmet genstand for en hel del foragt i dag. Deltagerne blev mest betragtet som opmærksomhedshungrende B-kendisser, der var parat til at give udtryk for et hvilket som helst synspunkt for at få en smule tv-tid. Hun havde flere venner på Facebook, der plejede at fortælle, at de var blevet inviteret til aftenens program, men at de selvfølgelig havde sagt nej tak. I grunden ville hun gerne være en af dem.

“Hvis ikke du stiller op, så ringer de til Angelika, det er så sikkert som amen i kirken.”

Noras mave knugede sig sammen. Angelika Simonsson. *Up and coming*. Yngre, flot, charmerende og frem for alt sulten. Angelika havde ikke nær så mange bøger eller år på bagen som Nora. Og heller ikke så stort et publikum. Endnu. Men Nora havde tjek på mediernes logik. Hvis der fandtes et nyere og hottere navn, så valgte man det. Frank havde ret. Selvfølgelig skulle hun tage derind. Hun måtte klæde sig pænt på, flyve til Göteborg, lade sig sminke i en evighed til den efterfølgende ydmygelse med de maks. tre til fire replikker, hun vidste, det

ville lykkes hende at få raget til sig. Det var heldigvis først efter weekenden. Hun havde tid til at forberede sig.

“Jeg tager af sted,” sagde hun til Frank og knaldede røret på.

I grunden var denne rollefordeling ikke specielt sund, tænkte hun indimellem. Om morgenen og aftenen var de mand og kone, men om dagen kunne han ringe til hende og udstede en masse ordrer og forholdsregler. Selvom de havde arbejdet sammen i mange år, var det nogle gange alligevel svært at omstille sig. Det, der generede hende, var at det tilsyneladende kun var hende, der fandt det svært. Frank så derimod ud, som om han nød at give den hele armen i rollen som hendes agent. Det var, som om det gav ham en legitimitet at ordne og arrangere ting for hende og sende hende hid og did. Som under den samtale, de havde haft lige før. Han vidste præcis, hvad han skulle sige for at få hende derhen, hvor han ville have hende.

Der var mange trusler derude. Angelika Simonsson var bare en af dem. Nora havde været en del af branchen så længe, at hun vidste, hvordan den fungerede. Hun var tvunget til at levere en ny bog cirka hvert andet år og indimellem deltage i en række udsendelser, debatter eller caféprogrammer, morgenshows, gerne også Studio Ett på P1. Alt sammen for at fremstå som relevant, aktiv og troværdig. Hvis hun begyndte at sakke agterud på nogen af de punkter, ville hun snart blive skiftet ud i det dameblad, hvor hun havde en fast brevkasse, og så ville det, som hun egentlig tjente penge på – foredragene – tynde ud. Det gjaldt om hele tiden at blive set og hørt, på den rigtige måde og i de rigtige sammenhænge. Spekulationerne fik hende til automatisk at finde sin mobil frem. Den var forbindelsen til omverdenen, dialogen med læserne, kvit-

teringen for, hvor populær og interessant hun var netop i dag. Skånselsløst brutal i antal følgere og likes.

Hun startede med Instagram. Bandede lavt, da hun opdagede, at hun havde mistet elleve følgere bare siden i går. Og fået én ny. End ikke de fem hundrede og fireogfyre like-symboler og de treogtredive kommentarer kunne mindske hendes uro. Hun tastede sig hurtigt ind på Angelika Simonssons konto. Skuldrene røg ned, Nora var stadig større, men Angelikas popularitet blev større dag for dag. Det var konkurrentens seneste bestseller, der var årsag til det. *Skråt op med undskyldningerne!* blev betragtet som selvsikker og en smule respektløs og havde ikke uventet fået en del kritik fra hvor-er-det-synd-for-mig-folket, der hele tiden skød skylden på noget strukturelt, men den store offentlighed syntes tilsyneladende, at den var et frisk pust i den svenske debat. Nora havde med det samme fået en fornemmelse af, at medierne ville være helt vilde med at skrive om bogen.

Fandens også. Hendes næste bog skulle bare blive et rigtigt hit, ellers ville hun blive degraderet til en dårligere, mere kedelig og mere korrekt toer. Hun scrollede ned gennem Angelikas instabilleder: velsminkede, lykkelige selfies blandet med smukke stilleben med gode budskaber om at være i stand til at få øje på skønheden i hverdagen og gruppebilleder med diverse andre kendisser. Nora tænkte sig om. Måske skulle hun benytte lejligheden til for alvor at tænke igennem, hvordan hun skulle bruge Instagram – udarbejde en ordentlig policy for sig selv, gennemgå alle sine tidligere indlæg og for alvor gøre status over, hvilke der virkede, og hvilke der ikke gjorde, og hvorfor. Sidst hun gjorde det, gav det gode resultater. Men i denne foranderlige verden kunne man aldrig til-

lade sig at læne sig tilbage og sige, at noget var gjort. Efter at have kigget Instagram igennem gik hun over til Twitter. Her vidste hun, at Angelika var håbløst bagud, hun havde ikke engang en konto. Ikke at Nora udelukkende var i stand til at glæde sig over det. Måske var det et tegn på, at Twitter havde udspillet sin rolle? Hun rystede bekymringen af sig, i dag var hendes publikum på Twitter stort efter flere års opbygning, det duede ikke at hoppe af. Dér nåede hun til dels ud til et andet publikum, lidt mere intellektuelt, lidt mere indflydelsesrige mediefolk og derfor meget vigtige. Og selvom de indimellem kunne være rigtig besværlige med alt det, de satte kritiske spørgsmålstejn ved, var mange af dem også gode til at sprede hendes navn og hendes tanker, og hun vidste, at hun var kendt og godkendt af Twitter-eliten.

Hun noterede sig treogtyve nye følgere, femogtyve retweets og en række kommentarer og spørgsmål. Hun svarede hurtigt på de vigtigste. Derefter gik hun over til Facebook. Facebook var på en måde det sværeste medie. Her havde hun hele sin bekendtskabskreds, sine gamle barndomsvenner, fjerne slægtninge, naboer, men også en del af sine fans. På et tidspunkt havde hun overvejet at starte en privat konto og en professionel. Men det gik op for hende, at det ville være for svært at adskille dem. Nu måtte hun i stedet hele tiden balancere på den slappe line mellem at være personlig nok uden at blive alt for privat, og at lægge reklame nok op uden at virke for påtrængende. Hun havde diskret delt sine venner op i forskellige kategorier, så de ikke alle sammen så det samme. Eller rettere, hun vidste det, som hun syntes, de hver især skulle have at se. Tænk, hvis almindelige mennesker forstod, hvor meget tid hun brugte på det her. Og hvor utrolig nødvendigt det

var. Frank forstod det ikke engang helt, heller ikke selvom han ævlede løs om image og PR det meste af tiden.

Da hun var færdig, var der gået over halvanden time. Hun måtte holde sig selv tilbage for ikke at åbne Instagram-kontoen igen, for så ville hele dansen med kommentarer, spørgsmål og likes være i gang igen.

Det var som et evigt kredsløb.

Hun tvang sig selv til at lægge mobilen væk og tændte for computeren. Hun havde et par ting, hun skulle have ordnet. Brevkassen i Susannes blad. Hun havde fået fem nye spørgsmål fra redaktøren, som skulle besvares. Og der skulle skrives en debatartikel til en webpublikation. Og bagefter var hun nødt til at ringe til SVT og sige ja tak til debatten på mandag, og hun var også tvunget til at forberede sig. Hun arbejdede effektivt i et par timer uden andre afbrydelser end et toiletbesøg og mere kaffe. Maven protesterede mod al den stærke kaffe, men det ignorerede hun.

Klokken blev fire, og det var tid til at hente børnene fra sfo'en. Albin, der gik i anden klasse, havde allerede ringet for at spørge, om han måtte tage med en kammerat hjem. Nora havde sagt nej og forklaret, at han jo skulle til fodboldtræning og skulle nå hjem forbi og skifte tøj og få sig en mad, inden han skulle stå omklædt på banen klokken fem.

Saga havde aldrig spurgt, om hun måtte tage med nogen hjem. Og der var heller ikke nogen, der havde spurgt hende.

Nora mærkede, at hun var stresset. Klokken seks var de inviteret hjem til naboen, hun havde husket at fortælle, at de ikke kunne komme før halv syv på grund af Albins fodbold.

Hun havde også meldt Saga til fodbold, men datteren havde bare stået ude i kanten af banen og set bange ud. Det

havde været umuligt at få hende til at interagere med de andre på holdet, og bolden var hun tilsyneladende bange for. Efter et par gange lod Nora hende slippe. Efter den fiasko havde hun forsøgt at finde en passende sportsgren til Saga, men det havde ikke været så let. Den gymnastikundervisning, hun havde stået på venteliste til i flere år, duede heller ikke. Saga var bange for alt det, som trænerne ville have hende til at gøre. Det samme med dans. Saga ville ikke optræde, hun ville ikke være med til noget som helst i en gruppe. Det eneste, hun havde nu, var klaveret, og det gik pinagtigt langsomt, syntes Nora. Hun mindede sig selv om, at datteren jo kun gik i første klasse. Hun skulle nok finde noget, der passede til hende. Svømning, måske? Saga kunne jo godt lide vand. Eller kunne hun? Nora kastede et blik på uret, det var på høje tid at styrte af sted.